

[Keld Andersen]

al kraft og med alle midler at fremstille ejerboligen og især ejerlejligheder som noget samfundsskadeligt og aldeles skrækeligt, som man for alt i verden må have stoppet.

I sine bemærkninger til lovforslaget siger ministeren, at stoppet for udstykning af ejerlejligheder er begrundet i den kendsgerning, at udbuddet af udlejningslejligheder er blevet mindre, og at det mindskes yderligere, hvis en udlejningslejlighed bliver gjort til ejerlejlighed. Disse synspunkter kan ministeren naturligvis have nogen ret i, men de kan sandelig ikke stå alene. Den lovgivning, som socialdemokratiet gennem de senere år har gennemført på boligområdet, har nemlig bl. a. betydet, at der stort set ikke mere bygges privat udlejningsbyggeri. Også af den grund er udbuddet af udlejningslejligheder faldet.

Når ministeren dernæst fremfører det synspunkt, at når en udlejningslejlighed gøres til ejerlejlighed, bliver der en udlejningslejlighed mindre, glemmer ministeren jo, at behovet for en lejlighed også bliver mindre, nemlig den boligsøgendes, som har købt lejligheden. Men sagen er naturligvis, at den pågældende da har valgt en boligform, som socialdemokratiet af ideologiske grunde ikke synes om.

Selve det at eje sin bolig er for øvrigt en glimrende måde at sprede den private ejendomsret på.

Overgangsbestemmelserne, som omtales i lovforslagets § 3, finder jeg ganske urimelige, ikke mindst i de tilfælde, hvor der gælder en 4 måneders tilbudspligt over for lejerne. I disse tilfælde er det jo ganske urimeligt at kræve både landinspektørens opdeling og igangsættelse af de fornødne arbejder inden den 5. november 1979. På denne måde straffer man i realiteten de mennesker, som har handlet i god tro og i tillid til gældende lov.

Sluttelig vil jeg gerne spørge ministeren, hvad han mener med sine bemærkninger om, at der ikke for kommunerne er knyttet økonomiske konsekvenser til lovforslaget. Bemærkningerne synes at give udtryk for, at ministeren ikke er bekendt med, at beskatningsgrundlaget for kommunerne er højere hos de mennesker, som ejer deres bolig, selv når der tages hensyn til rentefradragsretten.

Det konservative folkeparti er tilhænger af, at folk frit skal kunne vælge den boligform, de ønsker. Det kræver både et udbud af udlejningslejligheder, parcelhuse og ejer-

lejligheder. Derfor kan vi ikke medvirke til dette forslags gennemførelse.

Kirsten Jacobsen (FP):

Socialdemokratiet har jo altid haft en tendens til gerne at ville bestemme alting: hvordan befolkningen skal bo, hvilken kultur de skal have osv., og når de ikke kan gøre det ad frivillighedens vej, begynder de at gøre det ad lovgivningens vej.

Nu har man lavet den ene undersøgelse efter den anden, som siger, at den danske befolkning gerne vil eje deres egen bolig, og så siger socialdemokratiet: så mister vi gode socialdemokratiske vælgere, for ejerboligen er jo blevet et godt skatteobjekt. Vi må sørge for, at de kun kommer til det i mindst muligt omfang. Det er vel egentlig filosofien bag ved dette forslag og alle de dyre ord, som vi har hørt, hver eneste gang vi har ændret ejerlejlighedsloven, om, at socialdemokratiet sandelig ikke havde noget imod ejerlejligheder. Det, man havde noget imod, var spekulanter, spekulationsgevinster og fupmoderniseringer. Ja men alle de problemer er jo løst, og hvis man stadig væk mener, at der er for store gevinster på ejerlejligheder, kan man jo gennem skattelovgivningen tage højde for det; man behøver ikke at ødelægge en i forvejen forkvaklet boliglovgivning endnu mere.

Og hvis man bare skal se lidt historisk på dette, må det nok også undre én, at i 1966 fik vi den første ejerlejlighedslov. Den blev så ændret gennem restriktion på restriktion og flere forbud frem til 1972, da man lavede et forslag, som forbød udstykning af ejendomme, som var opført før 1966. Socialdemokratiet medvirkede til det alt sammen.

I 1976 fik vi så et forslag fra det radikale venstre om, at man nu igen skulle åbne mulighed for udstykning i ejerlejligheder. Et flertal her i folketinget fandt, at det var en god og fornuftig idé, og der havde været flertal for at vedtage det oprindelige radikale forslag. Det så socialdemokratiet selvfølgelig og sagde: nej, det kan vi søreme ikke medvirke til, for så bliver det da værre, så vi må hellere indgå på dette forlig, og det gjorde man så. Jeg advarede venstre og de konservative dengang og sagde: »Hvis I er så naive, at I tror, socialdemokratiet ikke ved først give lejlighed vil springe fra det forlig, skulle I være stået noget tidligere op«. Og det